

Bægt end den, den ærede Minister gjorde, idet jeg ikke formaar at berolige mig med den Tanke, der er udtalt i den høitærede Ministers Motiver til Lovforslaget eller et Sted i hans Foredrag, jeg huffer ikke hvor, at et saadant Angreb fra Landsiden ikke har nogen Sandsynlighed for sig; thi det kan jo, dog ikke negtes, at vor Historie har flere Exempler paa, at de Slag, der have været rettede mod vort Land, og som have medført betydelige Tab for os, ikke blot af Materiel, Penge og desl., men af Provindsjer, ere blevne førte netop mod Hovedstaden. — Det er mit Ønske, at de Udtalelser, jeg har tilladt mig her, maa blive opfattede fra alle Sider for, hvad de ere. Saaledes som jeg har tilladt mig at fremføre, deler jeg Grundtanken, som den høitærede Minister har forsøgt at lade komme til Orde i sit Forslag, og jeg ledes ikke, ved hvad jeg her har sagt i denne Anledning, af nogetsomhelst Ønske om at lægge den høitærede Minister Hindringer i Veien for hans Planer, men derimod af et inderligt og varmt Ønske om, at disse Planer maatte kunne fremmes paa et saadant Grundlag og faae en saadan Udsvikling, at ikke blot den ærede Minister og den nuværende høie Regjering, men ogsaa det Folk, der skal give sine Penge og sine Sønner til Landets Forsvar, dermed maa kunne føle sig tilfredsfuld beroliget. Jeg skal endnu med Hensyn til det Almindelige bede om Tilladelse til at fremføre et enkelt Naan, som oftere har været paa de Herrers Læber i denne Debat. Det er afdøde Oberst Tschernings. Skjøndt, mine Herrer, Mange af Dem have kjendt denne fremragende Personlighed meget nøiere end jeg, der jo omtrent er en Mennefsaalder yngre, saa har jeg dog ved min tilfældige Virksomhed haat en overordentlig rig Leilighed til at trænge ind i denne Mand's Virksomhed netop paa det Tidspunkt, hvor han udfoldede sine sjeldne Gaver i forskjellige Retninger til Held for vort Fædreland. Jeg har fulgt denne hans Virksomhed, jeg kan sige, gennem alle Detailler, og derigennem er jeg maasse kommen til et langt klarere Blik paa ham og Forsaaelse af ham end mange af de Herrer. Jeg vil nu sige, at samtidig med at jeg i mange Punkter efter min individuelle Opfattelse maatte have og har andre Anskuelser end han, saa var der over hele hans Virksomhed udbredt ikke blot Præget af den Kraft og Energi, som Alle have haat Leilighed til at beundre hos ham, men tilige en Modtagelighed for Grunde, der bevirkede, at hans Anskuelser kunde dreies hen i en anden Retning end den, de fra Begyndelsen af havde, og dette anser jeg for at være et meget stort Træk i hans Karakter. Nu tror jeg, at der er en lille Misforstaaelse tilstede hos de ærede Medlemmer, der paakalde ham i Anledning af dette Spørgsmaal. Jeg har i det Mindste ikke opfattet Oberst Tscherning paa denne Maade, at han, hvorledes end Sagerne stillede sig, skulde være

en kvas Modstander af at gjennemføre et Forsvarssystem, tværtimod, jeg har forstaaet ham saaledes, og jeg tror, at det kan dokumenteres ved trykte Udtalelser af ham, at, hvis Nogen kunde vise ham, hvorledes man kunde komme over det vanskelige Punkt at stille Opgaven saaledes, at Løsningen deraf var mulig, saa vilde han tilvaade at følge en saadan Tanke. Saaledes har jeg opfattet Oberst Tscherning, og jeg tror, at det er rigtigt. Denne Opfordring, som han stillede de Saghyndige, var det nu meget vanskeligt at følge, og jeg skal sige hvorfor. Tidligere stode vi saaledes overfor vor sydlige Nabo, vor sandsynligste Fjende, at vi vare overlegne tilføs, og Spørgsmaalet var da ulige simplere, end som det nu foreligger. Derfor var det naturligt, om end maasse lidet forubseende, at en Mængde Undersøgelser med Hensyn til Stillingen under andre Forhold ikke bleve gjorte, som maasse burde have været gjorte. Men da vi bleve klare over vore Forhold efter 1864, blev der ikke sparet Møje og ikke heller Tid for at tilveiebringe de Momenter, som vare nødvendige for at komme til en saadan klar Erkjendelse af det Spørgsmaal, som Oberst Tscherning fordrøede beqvaret. Bevarelsen var sin Løsning nær, om ikke fuldstændig løst, desværre først i det Dieblit, da han luskede sine Øine. — Jeg skal efter disse almindelige Bemærkninger nu tillade mig nogle ganske faa Ord med Hensyn til Detaillerne i det foreliggende Lovforslag. Jeg har tidligere ikke haat eller ikke søgt Leilighed til at omtale Befæstningen af Rjøbenhavn mod Søfiden, fordi der er et Punkt, som hidtil Alle have været enige om, nemlig at den var utilstrækkelig i sin nuværende Tilstand, og navnlig ikke ydede en Betryggelse imod den nærmeste Maade at føre Krigen paa mod os, nemlig at sende nogle Skibe op for at bombardere vor Hovedstad. Jeg tilstaa imidlertid, at jeg er bleven forundret ved at se den overordentlige Forsigtighed, kan jeg næsten sige, hvormed det fra Regjeringens Side er blevet udtalt, at det er langt fra nok, hvad der foreslaas. Jeg tilstaa, at efterat man er kommen bort fra, hvad man tidligere har paatenkt, nemlig at lægge Fortet paa Stubben og er gaaet over til et Fort paa Middelgrunden, er jeg for mit Bedkommende fuldstændig beroliget med Hensyn til Rjøbenhavns Bombardement. Thi Enhver, der kjenner Farvandet derude, vil kunne sige sig selv, at en Fjende, der skal bombardere Staden, umulig vil kunne gjøre det paa nogenlunde acceptabelt Sold uden for det Første med Panderskibe og for det Andet med disse i Bevægelse. Thi ligger et Panderskib stille, er det ikke alene paa 3, men paa 4 og 5000 Alen, et ganske overordentlig velkomment Maal for et fast Batteris Kanoner; de ville neppe mere end en eneste Gang træffe forkert. Disse Panderskibe maa altsaa holde sig i Bevægelse, det er den eneste Maade, hvorpaa de kunne